

JAK TO BYLO DOOPRAVDY S BABIČKÚ

Alois Burda

Tož to Vám mosím povykládat, jak to bylo doopravdy s tú *Babičkú*, jak profesórka Janáčková vždycky vykládá, že už když jsem přišel na tú fakultu, že jsem byl ta osobnost, protože jsem jí hned na jednom z prvních seminářů řekl, že *Babičku* jsem nikdy nečetl a nikdy číst nebudu. Tož to druhé je možná pravda, ale to prvé bylo poněkud jináč.

Je holú skutečnostú, že když jsem na fakultu přišel, nebyl jsem zrovna dvakrát nejvzdělanější, protože jsem měl to štěstí, že jsem jako střední školu studoval umprum a tam profesóri dost dbali na to, aby nám nechali čistou hlavu pro další vzdělávání a nezatěžovali nás příliš zbytečnýmá informacema, což se ukázalo jako dost múdré, protože jsem tak měl příležitost na vysokej škole dozvědět se mnoho nových a zajímavých věcí, které bych jinak znal už předem a nevěnoval bych jim tedy takovou pozornost. A navíc mňa na tu vysokú nebrali kvůlivá tomu, že abych něco předem věděl. Tenkrát totiž naša strana a vláda konečně dospěla k poznání, které je na amerických univerzitách běžné, totiž, že nejlepšími studenty nejsou tí, co se našprtají na maturitu nebo přijímačky, ale tí, co umějú hrát pořádně americký fotbal, bejsbol, basketbal, nebo alespoň dobře plavat či běhat. A tak aj mňa vzali kvůlivá tomu, že jsem byl atlet, co běhal přes překážky, a nevadilo ani, jak jsem byl hlúpý, ba ani, že jsem nebyl v esesem a tak jsem kazil stoprocentní statistiku prvních ročníků.

Tož hlúpý jsem tedy byl, nikoliv však nesečtělý, však aj tu *Babičku* jsem od dětství párkrát přečetl a proto jsem mohl na tom seminářu doktorce Janáčkové tvrdit, co bych tvrdil aj včil, totiž že sú knihy, které bych malým děckám necpal,

naopak bych je před nimi tajil. To dá přece rozum, že takové knížky, jako je *Babička*, nemožú učitelky strkat klukom, co chtějú číst Verna či nějaké dobrodružné indiánky, nebo holkám vysazeným na milostné románky. Takovou *Babičku* bych před děčkama schovával alespoň do dvaadvaceti, Máchův *Máj* do prvních let postpubertálních, tak do šestnácti, a *Švejka*, toho bych zakázal číst vůbec. Ten by se podle mňa musel číst potajmu a pod lavicú, pod hrozbú trestu a vylúčení ze školy, což by literatuře mohlo jen prospět. Tož toto a takovéto další věci jsem vykládal paní profesorce, co byla tehdy ještě jen doktorkú, ale ona se nedala a chtěla mňa zachránit pro budúcnost, a tak říkala, že má dcérku a aj syna, co je úplně maličký, a přesto oba *Babičku* stražně žerú a bez ní neusnú, a že aj já bych ju měl rád, jen kdybysme měli možnost si promítnút různé zfilmování toho kusa a pak to srovnat s tú knihú, což se ale nedá. A já jsem řekl, proč by se nedalo, a spolu s kolegú Jirúškem jsme to zařídili, že jsme si ty různé adaptace promítali, takže z toho vznikl celý cyklus, který trval aj v dalších letech.

Příznám, jiný pedagog by možná nade mnú mávl rukú, odepsal by mňa a nenechal mňa jako idijota a provokatéra postúpit do dalšího ročníka. Leč paní profesórka se ukázala jako pravá matka studentů a rozhodla se nenechat mňa růst jako vlka v lese, takže místo aby se na mňa zlobila, vtáhla mňa do takového studentského týma, co zkúmal súdničky v 19. století, najmě jistého Šimečka, pokud' ty súdničky byly vůbec jeho. Takže, když pak z toho byla knížka, dělal jsem do ní předmluvu nebo doslov, to už si nevzpomínám, a tak díky paní profesorce Janáčkové jsem poprvé poznal, jak je to krásné, když člověk literaturu nečte, ale píše o ní, a tak se naplno věnuje něčemu, co nikdo, ale vůbec nikdo na nic nepotřebuje. A tím se rozhodlo o mém životní osudu, i o tom, že jsem záhy zklamal náš socialistický stát, tedy naděje, co byly do mňa nejvyššími orgány vkládány, a zanechal atletiky, kvůlivá které jsem byl na vysokú školu přijat, a věnoval se literatuře. Za což tedy může profesórka Janáčková, protože nebýt jí, už bych byl dávno olympijský vítěz. (Nebo aspoň druhý.)